

Замальовка-мрія

Знову наближається зима... А там, на Сході, назбирано смертей, неначе на жнива. Натрушено сліз, немов після травневих дощів.

І країна німа, і часом бракує слів, та все ще живе (не жевріє) надія.

І в обійми війни все ще вирушають найкращі сини і доньки. Вони ще й сьогодні копають донецьку землю – черству, закам'янілу, - туляться до неї. Чують, як б'ється її серце, як втомлено вона дихає. Та все ж їм тепло і затишно, бо ще живі... А завтра все може бути: дивитись у вічі смерті, бути пораненим, стати щасливчиком, який вижив.

Вони роблять усе можливе, аби й на донецькій землі бігали ^{дітиська} дітиська з синцями на колінах, двійками чи дванадцятками у щоденнику, з повною пахучою смачних яблук, із щасливими посмішками на обличчях; аби закохані відбудували там своє житло і народжували малечу; аби старенькі мали змогу доживати на своїй землі; аби самі повернулись до своїх сімей, які не можуть їх дочекатись.

Вони вірять у ще одну переможну весну!

Катерина Захарченко, учениця 9-А класу

Миколаївського економічного ліцею №1